

[A. C. D. Petersen.]

tilbage, slet ikke kan honoreres under de nuværende Driftsforhold. Gælden nedbringes jo efter Akkordlovgivningen til 100 pCt. af Aktivernes samlede Værdi, altsaa til et Beløb, som er lig med Ejendomsskylden, eventuelt plus 10 pCt., samt Besætningens og Inventarets Værdi, og en Gældsforpligtelse, der saaledes fuldstændig opvejer Aktivernes Værdi, vil det være umuligt for et Landbrug at klare under det Prisniveau, vi i Øjeblikket har. Den eneste Mulighed for at klare den tilbageværende Gældsforpligtelse og den eneste Mulighed for, at Nedbringelsen af Gældsforpligtelserne efter denne Lovgivning kan faa nogen som helst Betydning, ligger i, at Prisniveauet hæves, saaledes at det bliver muligt at forrente den tilbageværende Gældsforpligtelse, og det ærede Medlem Hr. Holdgaard skylder Beviserne for, at det, hvorpaa han bygger den Værdi, han tillægger Loven, nemlig at Tusinder og atter Tusinder af Landbrugere dog er blevet ved deres Hjem, ogsaa betyder, at de *bliver* ved deres Hjem, men det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at dette er umuligt alene paa Basis af disse Foranstaltninger.

Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen rejste et Spørgsmaal, som for øvrigt ogsaa paakalder min Sympati, men jeg vil gerne bede det ærede Medlem overtænke, at det dog ikke alene er de Haandværkere, der foretager de nødvendige Reparationer, som betinger, at en Landejendom holdes i Drift. Naar det ærede Medlem saa varmt forsvare disse Haandværkere, som jeg, som sagt, har megen Sympati for, maa det ærede Medlem ogsaa huske paa, at Købmanden, der leverer de Foderstoffer, som er nødvendige for ogsaa at holde Besætningen i Drift, er af lige saa stor Værdi som den Haandværker, der udfører Reparationerne. Det ærede Medlem maa ogsaa huske paa, at de Slægtninge og Venner, som støtter den paagældende Mand med kontante Laan eller med Kaution, er af lige saa stor Værdi for at holde Bedriften i Gang som dem, det ærede Medlem nævnte. Men fra dem ser man ganske bort, og det synes jeg er den største Uret, man gør i denne Krisesituation. Mange, mange Mennesker, som har staaet i nært Slægtskabs- eller Venskabsforhold til Landbrugere har ydet dem kontante Laan — hvorfor de naturligvis har taget den Smule Sikkerhed, der var, fordi de har Ansvar for deres egne Familier — eller har kautioneret for dem for at hjælpe dem ud over Dagen og Vejen, men her ved denne Lovgivning slaar man fuldstændig en Streg over dette, og

saa kommer man og siger, at der er dog nogle, man bør have Medlidenhed med og sikre! Ja, man bør sikre dem alle sammen, og derfor burde det ærede Medlem ogsaa være gaaet ind for den Betragtning, jeg fremkom med, nemlig at man maa sætte ind for en Lovgivning, der fører til den Forhøjelse af Prisniveauet, uden hvilken det er umuligt for Landbruget at køre videre.

Jeg beklager, at den højtærede Landbrugsminister fuldstændig afviste de Betragtninger, jeg fremsatte. Den højtærede Landbrugsminister afviste mine Bemærkninger om en Brødkornsordning i Lighed med den vedtagne Sukkerordning, og, skal vi sige: den Kartoffelmelsordning, vi har faaet, Ordninger, som har sikret Rentabiliteten for disse Bedriftsgrene, hvad der afgiver Bevis for, at man gennem Lovgivningen har Mulighed for at fremkalde det Prisniveau, som ene er nødvendigt for, at Forholdene kan klares. Den højtærede Minister afviste dette, og jeg spørger da den højtærede Minister: Hvorfor er det mere Uret at forhøje Priserne paa Brødkorn, som ganske vist er et nødvendigt Forbrug for alle i dette Land, end at gøre det, som den højtærede Minister sammen med mig har været med til, at forhøje Priserne paa Sukker, der er et for Befolkningens Ernæring lige saa almindeligt og nødvendigt Produkt? Paa disse to Omraader, som jeg har nævnt, har Regeringen og Flertallet i Rigsdagen, Lovgivningsmagten, fundet det nødvendigt at sætte ind for at skabe bedre Rentabilitet for enkelte Bedriftsgrene, og det er lykkedes at skabe bedre Rentabilitet. Beviserne foreligger for, at det *kan* lade sig gøre. Det, det ene og alene strander paa, er gamle, skimlede Doktriner, som man sandelig ikke har Raad til at dyrke i en saa vanskelig Krisetid som den, vi er inde i, thi Foranstaltninger af denne Art rækker langt ud over det Landbrug, man vil hjælpe, ud til de Arbejdsfolk, som Landbruget ellers i sin yderste Nød maa afskedige, saa de maa gaa ud i Arbejdsløsheden, men som Samfundet er interesseret i at bevare i Arbejde, saaledes at de kan klare sig med den Arbejdsfortjeneste, de selv kan skaffe sig, i Stedet for at søge til de offentlige Kasser.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, og det skal jeg omtale til sidst, at Staten stiller sig lige saa kulant overfor sine Debitorer som andre Førsteprioritetshave; det sagde han overfor de Krav om en Nedsættelse af Ejendomsskatte, som er rejst af Oppositionen, og som ogsaa jeg nævnte: Staten stiller sig lige saa kulant overfor sine Debitorer som andre Første-